

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **Ing. R. V.**
bytem X
zastoupena advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph. D.
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným: 1) **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5
2) **Městský úřad Sedlčany**
sídlem náměstí T. G. Masaryka 32, 264 80

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 6. 2. 2020, č. j. X, a proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 14. 10. 2015, č. j. X, v rozsahu jeho výroku I,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 6. 2. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 14. 10. 2019, č. j. X, se zamítá.
- III. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným 1) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným 2) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsah přezkumu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení žalovaného 1) ze dne 6. 2. 2020, č. j. X [dále jen „rozhodnutí žalovaného 1)“], kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí žalovaného 2) [pro účely tohoto rozsudku dále též „vodoprávní úřad“] ze dne 14. 10. 2019, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo společnosti Marxer Electronic s. r. o. (dále jen „stavebník“) jednak povoleno nakládání s vodami spočívající v odběru podzemní vody podle § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 31. 1. 2020 (viz čl. IV bod 1 zákona č. 312/2019 Sb.; dále jen „vodní zákon“) a jednak jí byla podle § 15 odst. 1 vodního zákona ve spojení s § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (viz čl. II bod 1 zákona č. 312/2019 Sb.; dále jen „stavební zákon“) dodatečně povolena stavební úprava neveřejné kopané studny (dále souhrnně jen „studna“) na pozemku parc. č. X v k. ú. O. Z. (dále souhrnně jen „dotčený pozemek“). Jak plyne z obsahu rozhodnutí žalovaného 1), odvolání žalobkyně směřující do části dodatečného stavebního povolení žalovaný zamítl jako věcně nedůvodné. Naproti tomu odvolání směřující do části povolení k nakládání s vodami (spočívající v povolení odběru podzemní vody) bylo zamítnuto pro nepřípustnost, neboť žalovaný 1) vycházel z úvahy, že v řízení o nakládání s vodami spočívajícím v odběru podzemních vod ze studny nemá žalobkyně coby vlastnice sousedního pozemku (žalobkyně) postavení účastníka řízení.
2. Žaloba je označena jako žaloba proti napadenému rozhodnutí a jako žalovaný je správně označen správní orgán druhého stupně (Krajský úřad Středočeského kraje). Soud nicméně v průběhu řízení zjistil, že **v posuzované věci nastala specifická procesní situace, kdy prvostupňové rozhodnutí je v rozsahu jeho výroku I. (povolení k nakládání s vodami) žalovatelné zcela samostatně, a to bez spojení s (druhostupňovým) rozhodnutím žalovaného 1).** K problematice samostatného přezkumu prvostupňového rozhodnutí podrobněji vyjádří až v souvislosti s vypořádáním příslušného žalobního bodu (viz odstavce 42 až 44 níže), na tomto místě zatím pouze předesílá, že **v části týkající se problematiky nakládání s vodami je v tomto konkrétním případě správním orgánem rozhodující v posledním stupni ve smyslu § 69 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) právě vodoprávní úřad (Městský úřad Sedlčany), který vydal prvostupňové rozhodnutí.** Soud proto v této věci musí za žalovaného považovat nejen správní orgán druhého stupně (Krajský úřad Středočeského kraje), ale též správní orgán prvního stupně (Městský úřad Sedlčany jakožto vodoprávní úřad), který je v rozsahu žalobních námitek brojících do výroku o povolení k nakládání s vodami samostatným účastníkem jako žalovaný 2).

II. Obsah podání účastníků

3. Žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku přípustnosti jejího odvolání do části týkající se povolení k nakládání s vodami. Dle žalobkyně je tento postup v přímém rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 7. 2008,

č. j. 2 As 27/2008 - 57, z něhož dovozuje, že výčet účastníků v ustanovení § 115 odst. 16 vodního zákona je výčtem účastníků ve smyslu § 27 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (viz čl. II bod 1 zákona č. 176/2018 Sb.; dále jen „správní řád“), který dle žalobkyně nevylučuje subsidiární použití ustanovení o tzv. vedlejších účastnících dle § 27 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně by navíc byla i účastnicí podle stavebního zákona, na který je v § 115 odst. 1 vodního zákona odkazováno. Žalobkyně je proto přesvědčena, že měla postavení účastníka v obou větvích vodoprávního řízení, a proto nemohlo být její odvolání zčásti zamítnuto pro nepřipustnost.

4. Žalobkyně dále namítá, že v řízení nebylo dostatečně postaveno najisto, zda dodatečně povolovaná stavba studny je stavbou již dokončenou nebo teprve zamýšlenou. Předmět řízení je tedy vymezen nejasně. Žalobkyně poukazuje na jednotlivé části projektové dokumentace, v nichž se jednou hovoří o studni zhotovené již v osmdesátých letech, podruhé zase o tom, jakým způsobem má být stavba prováděna. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je sice uvedeno, že studna byla dokončena již v roce 1986 předchozími vlastníky, kteří ji používali přibližně do roku 2012 nebo 2013 a že současný vlastník (stavebník) pouze provedl výměnu dvou horních skruží, avšak žalobkyni není zřejmé, jak žalovaný 1) k tomuto závěru dospěl. Dle žalobkyně je tento závěr v rozporu s projektovou dokumentací, navíc ani správní spis neobsahuje žádné důkazy, které by tento závěr podporovaly. Žalobkyně je proto přesvědčena, že žalovaný 1) si učinil úsudek o stáří studny bez jakéhokoliv doplnění spisu, provedení důkazu či podrobnějšího tvrzení stavebníka. Žalovanému 1) pak vytýká, že se touto otázkou nijak nezabýval, a to ani navzdory její odvolací námitce. Nezabýval se ani její argumentací ohledně nejistoty, zda je studna stavbou bez povolení, kterou je možno dodatečně povolit, nebo stavbou zatím neprovedenou a teprve zamýšlenou, kterou v rámci dodatečného povolení stavby není možné povolit.
5. Žalobkyně rovněž namítá nedodržení požadavků vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 431/2012 Sb. (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Nesouhlasí přitom s odůvodněním rozhodnutí žalovaného 1), jež odkazuje pouze na vyjádření hydrogeologa RNDr. Miloše Čeledy, neboť dle názoru žalobkyně je kontrola požadavků vyhlášky č. 501/2006 Sb. úlohou vodoprávního úřadu, který se nemůže posouzení této otázky vyhnout a spoléhat toliko na hydrogeologická vyjádření.
6. Žalobkyně dále žalovanému 1) vytýká, že se nezabýval její námitkou ohledně přesného umístění studny, které se liší v realitě a v projektové dokumentaci.
7. Žalobkyně konečně namítá, že se žalovaný 1) nezabýval jejími námitkami brojícími proti věcné správnosti a věrohodnosti vyjádření hydrogeologa RNDr. Miloše Čeledy. Žalobkyně připomíná, že v průběhu správního řízení rozporovala závěr hydrogeologa i tvrzení stavebníka o tom, že navýšení odběru vody bude minimální oproti jejímu využívání předchozími vlastníky. S tím však žalobkyně nesouhlasí, neboť předchozí vlastník měl malý zahradní domek bez koupelny a suchou latrínu, zatímco stavebník (nový vlastník) chce odběr vody pro rodinný dům s koupelnou, odděleným sprchovým koutem, WC a hygienickým zázemím pro pobyt na zahradě. Žalobkyně je proto přesvědčena, že stavebník bude novou stavbu studny využívat po delší období v roce, více osobami a s celkově vyššími nároky na odběr vody. V tomto směru však hydrogeolog projektovou dokumentaci vůbec neprověřil.

8. Žalovaný 1) ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitka brojící proti částečnému zamítnutí pro nepřípustnost je založena na nepochopení rozdílu mezi povolením k nakládáním s vodami a povolením stavby podle vodního zákona, které mají odlišné režimy účastenství. Připomíná, že povolením k nakládání s vodami spočívajícím v odběru vody ze studny není ohroženo právo žádné další osoby, a proto je okruh účastníků omezen toliko na subjekty uvedené v § 115 odst. 4, 7 a 16 vodního zákona. K námitce brojící proti údajnému nevyjasnění, zda studna je stavbou již existující nebo stavbou mající být teprve zhotovenou, žalovaný připomíná, že žalobkyně nikdy nepopírala, že na dotčeném pozemku byla studna již v minulosti a že vždy sloužila k odběru vody. Žalovaný 1) současně odkazuje na průběh místního šetření, při němž stavebník vysvětlil, že vyměnil dvě horní skruže a že došlo k rekonstrukci připojení při přestavbě chaty, což také je v projektové dokumentaci zachyceno. Dle žalovaného byl tedy skutkový stav dostatečně zjištěn. Žalovaný 1) rovněž zdůrazňuje, že ve věci byla provedena místní šetření, z nichž se však žalobkyně vždy omluvila. V podrobnostech žalovaný 1) odkazuje na příslušné pasáže svého rozhodnutí, v nichž se vyjadřoval k jednotlivým námitkám žalobkyně, přičemž je přesvědčen, že je vypořádal dostatečně. Žalovaný 1) rovněž připomíná, že žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila žádné relevantní důkazy na podporu svých tvrzení, například oponentní znalecký posudek.
9. Na vyjádření žalovaného 1) zareagovala žalobkyně replikou, ve které v zásadě jinými slovy zopakovala žalobní námitky. K výhradě žalovaného, že během správního řízení nepředložila žádné relevantní důkazy na podporu svých tvrzení, žalobkyně připomíná, že v průběhu řízení namítala věcnou nesprávnost hydrogeologického posudku, avšak žalovaný ani vodoprávní úřad se s touto námitkou vůbec nevypořádali. Žalobkyně dále připomíná, že správní orgány jsou povinny chránit veřejný zájem i zájmy dotčených osob a vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a tuto povinnost nemohou přenášet na účastníky řízení a požadovat po nich předložení finančně nákladných důkazů.
10. Stavebník, ač soudem řádně obeslán, neuplatnil práva osoby zúčastněné na řízení a nepodal k věci žádné vyjádření.

III. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (a to i ve vztahu k samostatně přezkoumatelné části prvostupňového rozhodnutí, viz 47 až 49 níže), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaných (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
12. O žalobě rozhodl soud bez jednání, jelikož účastníci na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili, a proto se jejich souhlas s tímto postupem presumuje (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu (a to včetně listin, jež byly v žalobě označovány k důkazu). Vady, k nimž by bylo nutné přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

IV. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

13. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

14. Proti stavebníkovi bylo ze strany žalovaného 2) vedeno řízení o odstranění stavby studny (bližší podklady k tomuto řízení nejsou součástí předložené spisové dokumentace). Dne 30. 8. 2018 podal stavebník společnou žádost o povolení k odběru podzemních vod a o dodatečné stavební povolení ke studni. V žádosti je studna specifikována jako stávající stavba neveřejné kopané domovní studny do hloubky 3 metrů a jako termín dokončení je uveden rok 1986. K žádosti mj. přiložil projektovou dokumentaci zpracovanou Ing. Z. F., která obsahuje samostatný oddíl vyjádření hydrogeologa zpracované RNDr. Milošem Čeledou (k obsahu této projektové dokumentace a jejímu hodnocení podrobněji viz odstavce 33, 52 a 53 níže). K žádosti bylo připojeno též závazného stanovisko Městského úřadu Sedlčany, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 18. 9. 2018, č. j. X (dále jen „závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 18. 9. 2018“), v němž bylo konstatováno, že záměr je z hlediska zájmů územního plánování v daném území přípustný a je v souladu s územním plánem.
15. Přípisem ze dne 29. 1. 2019 žalovaný 2) oznámil potenciálním účastníkům zahájení spojeného řízení o dodatečném povolení stavby a o povolení k nakládání s vodami, přičemž mezi adresáty tohoto oznámení byla i žalobkyně. Ta ve svém podání ze dne 22. 2. 2019 uplatnila proti záměru stavebníka námitky. Předně považovala za nejasné, zda je studna již dokončenou nebo teprve realizovanou stavbou. Dále nesouhlasila s vyjádřením hydrogeologa RNDr. Miloše Čeledy, jemuž vytýkala neprovedení hydrogeologického průzkumu a nezohlednění možného navýšení spotřeby vody stavebníkem oproti předchozím vlastníkům, dále namítala rozpor s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. a konečně vytýkala neprovedení ústního jednání a místního šetření. Žádala, aby žalovaný 1) řízení o dodatečném povolení stavby studny zastavil a nařídil její odstranění.
16. V reakci na námitky žalobkyně žalovaný 2) nařídil na 22. 3. 2019 ústní jednání spojené s místním šetřením, k němuž přizval i žalobkyni (příslušná pozvánka jí byla doručena dne 12. 3. 2019). Dne 21. 3. 2019 byl do e-mailové schránky pracovnice pověřené vedením řízení zaslán e-mail žalobkyně (z adresy X) s omluvou z účasti na jednání a místním šetření ze zdravotních důvodů.
17. Dne 22. 3. 2019 proběhlo na dotčeném pozemku místní šetření, při němž bylo do protokolu zaznamenáno, že „stavba studny je umístěna dle předložené projektové dokumentace. Žadatel (stavebník – pozn. soudu) prohlašuje, že toto je jediný zdroj vody na pozemku parc. č. X v k. ú. O. Z.. Připojení k vodnímu zdroji bylo vybudováno cca před 5 lety společně s přestavbou chaty. V současné době se ve studni nachází cca 1,5m vodního sloupce. Studna byla dle PD dokončena v roce 1986, byla předchozími majiteli používána, až do roku 2012 – 2013, současný majitel p. M. provedl pouze výměnu dvou horních skruží, a studnu nechává legalizovat.“ Dne 22. 8. 2019 pak žalovaný 1) učinil ještě samostatné místní šetření bez účasti účastníků za účelem ověření stavu vody, kdy v protokolu zkonstatoval, že ve studni se i navzdory suchému létu stále nachází minimálně 1,0 metr vodního sloupce. Dne 14. 10. 2019 projektant Ing. Z. F. zaslal vodoprávnímu úřad dodatek k projektové dokumentaci, v němž explicitně zdůraznil, že projektová dokumentace byla pořizována ve vztahu ke stávající kopané studni.
18. Dne 14. 10. 2019 žalovaný 2) vydal prvostupňové rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že není jasné, zda dodatečně povolovaná studna je stavbou stávající nebo nově prováděnou, žalovaný 1) uvedl, že jde o stavbu dokončenou již v roce 1986, odkázal přitom na obsah projektové dokumentace a na vyjádření stavebníka při místním šetření. Neztotožnil se ani s námitkami brojícími proti vyjádření hydrogeologa RNDr. Miloše Čeledy, naopak se

ztotožnil s jeho závěrem, že odběr vody ze studny nemůže negativně ovlivnit okolní hydrogeologické objekty. K namítanému nedodržení požadavků vyhlášky č. 501/2006 Sb. vodoprávní úřad zdůraznil nízkou propustnost prostředí, odkázal přitom na příslušnou část projektové dokumentace a též na závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 18. 9. 2018, přičemž shledal, že studna splňuje požadavky uvedené vyhlášky. K namítanému neprovedení ústního jednání spojeného s místním šetřením vodoprávní úřad sdělil, že tyto úkony dne 22. 3. 2019 provedl, leč žalobkyně se z účasti na nich omluvila pouhý den před jejich konáním, nicméně vzhledem ke krátkému časovému rozmezí již nebylo vhodné termíny těchto úkonů odročit. V souvislosti s namítaným ohrožením vodních poměrů odkázal též na výsledek druhého místního šetření ze dne 22. 8. 2019, při němž zjistil, že i navzdory suchému létu byl v dodatečně povolované studni dostatek vody. Námitky žalobkyně proto vyhodnotil jako celkově nedůvodné a neshledal důvod na jejich základě měnit výrokem stanovené podmínky povolení k nakládání s vodami či dodatečného povolení stavby.

19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž argumentovala v zásadě shodně jako v řízení na prvním stupni, zdůrazňovala však též nedostatečné vypořádání jí uplatněných námitek. Rozhodnutím žalovaného 1) bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. V části směřující do výroku I o povolení k nakládání s vodami (odběr podzemní vody) žalovaný 1) zamítl odvolání pro nepřípustnost ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu, neboť vyhodnotil, že žalobkyně nepatří do okruhu účastníků této části řízení vymezených v ustanovení § 115 odst. 16 vodního zákona, ale toliko do okruhu účastníků části řízení týkající se dodatečného povolení stavby. V části směřující do výroků o dodatečném povolení stavby odvolání žalovaný 1) zamítl odvolání pro věcnou nedůvodnost ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu, neboť se v této části v podstatných bodech ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí.

V. Posouzení věci soudem

Otázka účastnictví v řízení o nakládání s vodami (spočívající v odběru vody ze studny)

20. V souvislosti s účastnictvím v řízeních vedených podle vodního zákona je třeba připomenout, že je-li předmětem řízení povolení vodního díla, pak je toto řízení tvořeno dvěma částmi: Jednak částí „stavebněprávní“ vztahující se k vlastnímu provedení stavby daného vodního díla (srov. § 15 vodního zákona), a druhak částí „vodoprávní“ vztahující se k povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze s užíváním daného vodního díla (srov. § 9 odst. 5 vodního zákona). Třebaže se oba zmiňované druhy povolení obligatorně vydávají v rámci jednoho správního rozhodnutí (viz § 15 odst. 1 větu druhou vodního zákona) a jsou na sobě do značné míry závislá (srov. § 15 odst. 9 vodního zákona), tak zároveň mají odlišné režimy posouzení a nezřídka také odlišný okruh účastníků řízení. Ve „stavebněprávní“ části je okruh účastníků zpravidla shodný s okruhem účastníků stavebního řízení podle stavebního zákona (viz § 15 a § 115 odst. 1 vodního zákona ve spojení s § 109 stavebního zákona; resp. ve spojení s § 129 odst. 2 větou šestou stavebního zákona, jde-li o dodatečné povolení stavby vodního díla jako v nyní posuzované věci). Naproti tomu ve „vodoprávní“ části jsou pravidla pro vymezení okruhu účastníků různá v závislosti na typu požadovaného povolení k nakládání s vodami. Spočívá-li nakládání s vodami v odběru podzemní vody ze studny (což je případ nyní posuzované věci), pak je okruh účastníků explicitně vymezen v ustanovení § 115 odst. 16 vodního zákona.
21. Podle § 115 odst. 16 věty první vodního zákona „[ú]častníkem řízení o povolení k odběru podzemní vody je žadatel a dále osoby podle odstavců 4 a 7.“
22. Podle § 115 odst. 4 vodního zákona „[ú]častníkem řízení jsou též obce, v jejichž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí, pokud tento zákon nestanoví jinak.“
23. Podle § 115 odst. 7 věty první vodního zákona „[o]bčanské sdružení má postavení účastníka řízení vedeného podle tohoto zákona, s výjimkou stavebních řízení vedených podle § 15 a řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, jestliže písemně požádá o postavení účastníka řízení do 8 dnů ode dne sdělení informace podle odstavce 6.“
24. Pro nyní posuzovanou věc není bez významu, že výše citovaná úprava je ve vodním zákoně zakotvena již od 1. 8. 2010 v důsledku novelizace provedené zákonem č. 150/2010 Sb., přičemž okruh účastníků řízení o povolení k odběru podzemní vody byl zmiňovanou novelou upraven v § 115 odst. 15 vodního zákona. S účinností od 1. 4. 2015 na základě další novely provedené zákonem č. 39/2015 Sb. byla tato úprava „přesunuta“ pod stávající odst. 16. Tato úprava byla v nyní posuzované věci závazná pro oba žalované v době jejich rozhodování (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. Soud souhlasí s argumentací žalovaného 1), že na straně žalobkyně patrně došlo k nepochopení rozdílu mezi účastnictvím v režimu dodatečného povolení stavby („stavebněprávní“ část) na straně jedné a účastnictvím v režimu povolení k odběru podzemní vody ze studny („vodoprávní“ část) na straně druhé. Soud dává žalovanému 1) za pravdu, že ve „vodoprávní“ části žalobkyni účastnictví skutečně nesvědčilo, neboť v řízení o povolení k odběru podzemní vody je okruh účastníků taxativně vymezen v ustanovení §

115 odst. 16 (ve spojení s odstavci 4 a 7) vodního zákona, které je *lex specialis* vůči celé obecné úpravě účastenství podle § 27 správního řádu.

26. Argumentovala-li žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 7. 2008, č. j. 2 As 27/2008 - 57, pak zde podaný výklad účastenství již není (v době rozhodování žalovaných nebyl) aktuální, neboť se vztahoval k úpravě vodního zákona účinné do 31. 7. 2010. Novelizace provedená zákonem č. 150/2010 Sb. však s účinností od 1. 8. 2010 zakotvila speciální úpravu účastenství pro řízení o odběr podzemní vody a s účinností od 1. 4. 2015 byla na základě zákona č. 39/2015 Sb. tato úprava začleněna pod stávající § 115 odst. 16 vodního zákona. Žalobkyní odkazovaný rozsudek NSS tyto novely nezohledňoval, neboť jím přezkoumávaná rozhodnutí byla vydána ještě za staré právní úpravy (před 1. 8. 2010), která neobsahovala zvláštní ustanovení o účastenství v řízení o povolení k odběru podzemních vod, tudíž zde byl okruh účastníků řízení logicky odvozován podle § 27 odst. 1 až 3 správního řádu. Tento výklad však byl v době rozhodování žalovaného a vodoprávního úřadu již dávno překonaný v důsledku změny právní úpravy.
27. K rozsahu účastenství v řízení o povolení k odběru podzemní vody, resp. k otázce účastenství vlastníka sousedního pozemku v těchto typech řízení zahájených po 31. 7. 2010, se vyjádřil například rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2014, č. j. 10 As 77/2014 - 62, který danou problematiku vyložil následovně: *„Ustanovení § 115 vodního zákona stanoví specifická pravidla pro průběh vodoprávního řízení; odlišnosti od obecné úpravy vyplývají ze specifického předmětu vodoprávního řízení. V projednávané věci bylo vodoprávní řízení zahájeno žádostí osoby zúčastněné na řízení dne 17. 4. 2012 a rozhodnutí městského úřadu bylo vydáno dne 30. 4. 2012. Podle § 115 odst. 15 vodního zákona (ve znění platném od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2012) účastníkem řízení o povolení k odběru podzemní vody je žadatel a dále osoby podle odstavců 4 a 7. Ustanovení § 115 odst. 4 a 7 přiznává účastenství obcím a občanským sdružením (ve vodním zákoně specifikovaným). Ustanovení § 115 odst. 1 stanoví: ‚Pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl a vodohospodářských úprav.‘ Jak již uvedl krajský soud, rozhodná právní úprava je v otázce účastenství odlišná od znění platného do 31. 7. 2010, které neobsahovalo komplexní úpravu účastenství vodoprávního řízení, nýbrž v odstavci 1 odkazovalo na úpravu obecnou: ‚Pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle správního řádu, popřípadě podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl.‘; specificky doplňovalo v § 115 vodního zákona jen účastenství (určitých) obcí a občanských sdružení. V projednávané věci stěžovatelka není ve vodoprávním řízení žadatelem (tím byla osoba zúčastněná na řízení) ani obcí či občanským sdružením ve vodním zákoně specifikovaným, proto není (nemohla být) účastnicí vodoprávního řízení“* (zvýraznění zde i v dalších citacích doplněno zdejším soudem).
28. Pro úplnost lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2014, č. j. 30 A 74/2012 - 110, jenž byl výše citovaným rozsudkem NSS potvrzen a jenž k dané problematice vyložil: *„Krajský soud vzal v úvahu rovněž dikci ust. § 115 odst. 1 cit. vodního zákona, podle kterého, pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl a vodohospodářských úprav. Tato dikce vodního zákona se odlišuje od předchozí právní úpravy obsažené v § 115 odst. 1 vodního zákona účinného do 31. 7. 2010, neboť tehdejší dikce tohoto ustanovení řešila problematiku odlišně a to tak, že pokud vodní*

zákon nestanovil jinak, postupovaly vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle správního řádu, popřípadě podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl. Z této zákonné úpravy vyplývá, že otázka účastnictví v řízení vodoprávním je zcela upravena zvláštním zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách a proto se obecná právní úprava účastnictví obsažená v § 27 správního řádu v dané věci nepoužije. Nepřípustnost aplikace obecné úpravy účastnictví plynoucí z § 27 správního řádu pak vylučuje, aby se žalobce stal účastníkem řízení na základě skutečností, kterých se v odvolání proti rozhodnutí příslušného vodoprávního úřadu a posléze i ve správní žalobě, dovolával.“ Posledně citovaný závěr plně sdílí i Krajský soud v Praze ve vztahu k nyní projednávané věci. Žalovaný tudíž nepochybil, pokud odvolání žalobkyně směřující do „vodoprávní části“ zamítl pro nepřípustnost (ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu), neboť zcela správně vyhodnotil, že žalobkyni v této části skutečně nesvědčilo účastnictví.

29. Pokud jde o argument žalobkyně, že by navíc byla i účastnicí podle stavebního zákona, na který je v § 115 odst. 1 odkazováno, pak jde opět o nepochopení rozdílu „vodoprávní“ a „stavebněprávní“ částí. Žalobkyně přehlíží, že žalovaný 1) její účastnictví ve vztahu ke „stavebněprávní“ části nijak nezpochybňoval, neboť odvolání brojící do této části zamítl věcně (po vyhodnocení příslušných odvolacích námitek jako nedůvodných), a nikoliv pro nepřípustnost, jako tomu bylo v rozsahu části „vodoprávní“.
30. Lze tedy uzavřít, že postup žalovaného 1) ve vztahu k posouzení otázky účastnictví a od toho se odvíjejícího rozsahu odvolacího přezkumu byl zcela správný. Žalobní bod brojící do této otázky je nedůvodný.
31. Absence účastnictví ve správním řízení však ještě nevylučuje aktivní žalobní legitimaci, proto i když žalobkyně nemohla do „vodoprávní“ části prvostupňového rozhodnutí podat odvolání, tak jej přesto mohla napadnout žalobou. K tomuto podrobněji viz odstavce 43 až 45 níže.

Otázka dokončenosti stavby studny

32. Soud předesílá, že tento žalobní bod je na hraně projednatelnosti. Žalobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva konkrétního jednotlivce (srov. § 4 s. ř. s.), proto je soudní kontrole podrobena pouze taková činnost veřejné správy, která je způsobilá přesáhnout do veřejných subjektivních práv fyzických či právnických osob (srov. též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86). Soudu přitom není zřejmé, jaká konkrétní veřejná subjektivní práva žalobkyně by mohla být dotčena tím, že není dostatečně vymezeno, zda dodatečně povolovaná stavba je stavbou již dokončenou, nebo teprve zamýšlenou. Byť hypoteticky nelze zcela vyloučit, že v některých situacích by důsledné rozlišování této otázky mohlo veřejná subjektivní práva vlastníka sousedního pozemku skutečně ovlivnit, v případě žalobkyně lze takové ovlivnění dovodit jen stěží. V tomto směru je žalobní argumentace poměrně vágní, zmiňuje se toliko o blíže nespecifikované „nejistotě“ a o neurčitosti předmětu řízení, aniž by bylo zřejmé, v čem konkrétně by žalobkyně měla být méně podrobným vymezením předmětu řízení dotčena na svých právech, popř. čím by jí důslednější specifikace předmětu řízení měla být ku prospěchu.
33. Nicméně i kdyby soud žalobkyni „slevil“ a připustil by, že namítaná nutnost rozlišení mezi stavbou dokončenou a již realizovanou může být z hlediska možného dotčení jejích práv

významná, pak i v takovém případě musí konstatovat, že jde o námitku zcela nedůvodnou. Z obsahu spisové dokumentace lze vcelku spolehlivě dovodit, že studna je stavbou již existující, která byla v převážné části zbudována před více než třiceti lety, přičemž předmětem dodatečného povolení je dodatečné osazení studny betonovými skružemi, dále její utěsnění jílem a obsyp jejího dna drobným kamenivem. Již v žádosti stavebníka je explicitně uvedeno, že jde o stavbu stávající dokončenou již v roce 1986, což zcela koresponduje s obsahem projektové dokumentace, která v části „B.2 Celkový popis stavby“ uvádí: „Jedná se o stavbu již dokončenou, rok zhotovení stavby cca 1986. (Doklady nebyly předány původními majiteli)“ a v části „D.1.1. Architektonicko-stavební řešení“ popisuje, že jde o studnu hlubokou 3 metry, která byla osazena betonovými skružemi o průměru 1 metr a v hloubce 2 metrů obsypána čistým tříděným kamenivem, přičemž její plášť byl do hloubky 2 metrů zabezpečen jílovým těsněním proti vnikání povrchové a podpovrchové vody. Z uvedeného vymezení je dle soudu poměrně jednoznačné, čeho se stavební projekt týkal a které dokončené části byly předmětem dodatečného povolení. Bylo-li v některých částech projektové dokumentace užito budoucího času (jak je v žalobě zdůrazňováno), pak to dle soudu svědčí nanejvýš o neobratném jazykovém vyjádření autora dokumentace, nikoliv o tom, že by měla v návaznosti na vydání dodatečného povolení probíhat nějaká nová výstavba (resp. nový výkop studny), jak se patrně snažila naznačit žalobkyně. Ostatně žádal-li stavebník o dodatečné povolení stavby, pak je zjevné, že usiloval o vydání rozhodnutí, které mělo nahradit chybějící povolovací akt již existující stavby, ve vztahu k níž bylo předtím vedeno řízení o jejím odstranění (srov. § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona ve spojení s § 15 odst. 1 vodního zákona). Naopak pokud by šlo o stavbu studny dosud neexistující, tak by podání žádosti o dodatečné povolení naprosto postrádalo smysl, neboť v případě neexistující stavby by logicky nemohlo být vedeno řízení o jejím odstranění, tudíž by ani stavebník neměl sebemenší důvod usilovat o její *dodatečné* povolení. S ohledem na uvedené soud nesdílí názor žalobkyně, že by nebylo dostatečně jasné, co je předmětem řízení, respektive předmětem dodatečného povolení. Soudu naopak není zřejmé, oč konkrétně by žalovaný 1) či žalovaný 2) měli v tomto směru doplňovat správní spis či dokazování, jak požadovala žalobkyně.

34. Není pravdou, že by se žalovaný 1) s danou otázkou ve svém rozhodnutí nijak nezabýval a že by ji navzdory žalobkyní uplatněné odvolací námitce nevypořádal. Této otázce se explicitně věnuje odůvodnění na str. 7-8 rozhodnutí žalovaného 1), v němž je argumentováno zejména charakterem řízení o dodatečném povolení stavby. Žalovaný 1) tudíž danou odvolací námitku vypořádal přezkoumatelným způsobem a z důvodů v předchozím odstavci tak učinil v zásadě správně.
35. Soud se dále nemůže nepozastavit nad určitým rozporem v žalobní argumentaci, neboť žalobkyně na jednu stranu namítá, že není jasné, zda jde o stavbu již dokončenou nebo teprve zamýšlenou, ale na druhou stranu v jiné části žaloby (stejně jako v podáních činěných během správního řízení) neváhá argumentovat tím, k čemu byla studna používána jejími předchozími vlastníky. V kontextu uvedeného nelze příliš pochybovat o tom, že žalobkyně si byla velice dobře vědoma, že na dotčeném pozemku nevzniká žádná „nová studna“, ale že došlo pouze k dílčím stavebním změnám na studni již existující. Tím spíš nelze pochybovat o tom, že bylo správně vedeno řízení o *dodatečném* povolení stavebních úprav dříve vybudované studny.
36. Soud rovněž dává zčásti za pravdu argumentaci žalovaného 1) ohledně neúčasti žalobkyně na místním šetření konaném dne 22. 3. 2019. Jakkoli je pravdou, že záznam z místního

šetření je spíše jen rekapitulací jednostranného prohlášení stavebníka, a nikoliv popisem poznatků z místa šetření (srov. odstavec 17 výše), nemění to nic na tom, že žalobkyně se účasti na místním šetření dobrovolně vzdala (viz bod 16 výše a zde uváděný e-mail ze dne 21. 3. 2019 – žalobkyní avizované zdravotní důvody jí zjevně nebránily poslat namísto sebe např. zástupce s plnou mocí), tudíž se sama připravila o možnost osobně si prohlédnout předmět dodatečného povolení a přesvědčit se o tom, zda se stávající studna skutečně „rozrostla“ jen o to, co vymezuje žádost stavebníka a jím připojená projektová dokumentace. Za této situace je poněkud licoměrné vytýkat správním orgánům, že v daném rozsahu dále nedoplňovaly spis či neprováděly žádné další dokazování.

37. Soud pro odstranění pochybností zdůrazňuje, že z předmětného žalobního bodu nelze dovodit (a to ani výkladem), že by jím bylo zpochybňováno, zda samotná studna byla v minulosti vybudována legálně, tj. zda ještě před provedením stavebních úprav, jež byly předmětem dodatečného povolení, existovalo rozhodnutí či jiný titul povolující umístění a výstavbu studny. Tímto směrem žalobní body vůbec nemíří. Z tohoto důvodu se soud podrobněji nezabýval otázkou, zda bylo možno vůbec vydat dodatečné stavební povolení v rozsahu stavebníkem provedených úprav, neboť otázka dřívější legalizace studny nebyla vůbec předmětem žaloby.

***Otázka dodržení požadavků
vyhlášky č. 501/2006 Sb.***

38. Soud předně podotýká, že námitky brojící proti údajnému nedodržení požadavků vyhlášky č. 501/2006 Sb. jsou v žalobě koncipovány velmi vágně a v zásadě se opírají jen o všeobecné tvrzení, že žalovaný ani vodoprávní úřad tyto požadavky dostatečně nezohlednily, aniž by bylo zřejmé, v čem konkrétně mělo toto namítané pochybení spočívat. V této souvislosti soud připomíná, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, bod 32).
39. Vzhledem k obecnosti předmětného žalobního bodu soud proto jen obecně konstatuje, že otázky dodržení odstupových vzdáleností ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. lze řešit leda v územním řízení o umístění stavby, tedy v situacích, když je v dosud nezastavěné ploše umísťována zcela nová stavba, popř. když dochází k půdorysnému rozšíření stávající stavby. V řízení o dodatečném povolení stavby lze tuto otázku řešit leda tehdy, má-li rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nahradit chybějící územní rozhodnutí.
40. Soud opět pro odstranění pochybností připomíná, že s přihlédnutím k obsahu správního spisu nemá pochyb o tom, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo vedeno za účelem dodatečné legalizace již provedených stavebních úprav stávající studny, přičemž otázka legálnosti vlastního umístění této studny (jejího vyhloubení v minulosti) nebyla v žalobě nijak zpochybňována (srov. odstavec 37 výše). V tomto směru rovněž není v žalobě zpochybňována ani otázka dodržení požadavků plynoucích z § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb., třebaže se správní orgány k požadavkům tohoto ustanovení vyjadřovaly (přestože toto ustanovení cílí primárně na nově hloubené studny, a nikoliv na studny, o jejichž umístění

bylo již dříve rozhodnuto). Z tohoto důvodu soud nemá prostor se touto problematikou hlouběji zabývat.

41. Není pravdou, že by žalovaný 2) jen převzal vyjádření hydrogeologa RNDr. Miloše Čeledy, jak je namítáno v žalobě. Vodoprávní úřad odkázal na projektovou dokumentaci (jež nezahrnuje jen zmiňované vyjádření hydrogeologa), přičemž s poukazem na její obsah zdůraznil nízkou propustnost prostředí, ale též na závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 18. 9. 2018, které vyznívalo kladně a ve vztahu k dodatečnému povolení studny žádný rozpor s územními požadavky nekonstatovalo. Žalovaný 1) se ve svém rozhodnutí s těmito závěry v zásadě totožnil. Soud toto vypořádání shledává na straně orgánů obou stupňů za zcela dostatečné, zvláště s přihlédnutím k míře obecnosti daných námitek.
42. Rovněž není pravdou, že by se rozhodnutí žalovaného 1) nezabývalo námitkou žalobkyně ohledně přesného umístění studny. Činí tak ve svém posledním odstavci na str. 8 s odkazem na příslušnou část projektové dokumentace a tam připojený okótovaný zakres. Brojí-li proti tomuto závěru žalobkyně jen vágním tvrzením o tom, že přesné umístění „se liší v realitě a projektové dokumentaci“, aniž by upřesnila, v čem má tato avizovaná odlišnost od reality spočívat, pak lze její argumentaci jen těžko přisvědčit, zejména bylo-li reálné umístění studny ověřeno i místním šetřením.

*Otázka správnosti vyjádření hydrogeologa
a rozsah soudního přezkumu v této části*

43. Soud předně konstatuje, že okruh žalobních námitek vztahujících se ke správnosti hydrogeologického posouzení obsahově směřuje do problematiky „vodoprávní“ části, ve které žalobkyně nemá postavení účastníka správního řízení a ve které bylo její odvolání žalovaným správně zamítnuto pro nepřipustnost (podrobněji viz odstavce 20 až 30 výše). Žalovaný 1) tudíž vůbec nebyl povinen se k daným otázkám vyjadřovat, proto mu logicky nelze vyčítat, že se jimi v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval, resp. že je výslovně odmítl vypořádat s poukazem na nepřipustnost odvolání z důvodu nedostatku účastenství.
44. Soud na druhou stranu nemohl pominout, že aktivní procesní legitimaci podle § 65 s. ř. s. nelze podmiňovat účastenstvím ve správním řízení, neboť mohou nastat případy, kdy bude rozhodnutím správního orgánu zkrácen na právech někdo, komu nesvědčilo postavení účastníka ve správním řízení. Jak dovodil NSS v rozsudku ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013 - 33, taková situace výjimečně nastat může a „[m]yslitelná je zejména v případech, kdy účastenství v řízení před správním orgánem není upraveno § 27 odst. 1 a 2 správního řádu z roku 2004, který právo na účastenství spojuje i s potenciálním dotčením na právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 80/2008-68, č. 1787/2009 Sb. NSS), nýbrž účastníci řízení jsou taxativně vypočtení ustanovením zákona speciálního vůči správnímu řádu z roku 2004.“ Situace předvídaná v citovaném rozsudku NSS přitom zčásti nastala i v nyní posuzované věci, neboť účastníci řízení o povolení k odběru povrchových vod jsou taxativně vypočtení v ustanovení § 115 odst. 16 (ve spojení s odst. 4 a 7) vodního zákona, které je speciální vůči § 27 odst. 2 správního řádu (srov. opět odstavce 20 až 30 výše) a které v tomto rozsahu (ve „vodoprávní“ části) vyloučilo žalobkyni jako účastníka řízení. To ale nemění nic na tom, že v případě navýšení odběru a s tím spojenou vyšší spotřebou nelze dotčení práv vlastníka sousedního pozemku *a priori* vyloučit. Zde soud nesdílí kategorický názor žalovaného prezentovaný ve vyjádření k žalobě, že při odběru vody ze studny nemůže být právo jiné osoby ohroženo vůbec a za žádných okolností.

Soud má naopak za to, že v určitých situacích k takovému ohrožení dojít může (čili potenciální dotčení práv v této oblasti je obecně myslitelné, byť tím ještě není řečeno, že k němu v této věci nutně došlo). Dle soudu proto není možné námitky vlastníka soudního pozemku brojící proti povolení odběru vody ze studny na pozemku sousedním ponechat zcela bez možnosti přezkumu, a to i navzdory dikci § 115 odst. 16 vodního zákona (které vylučuje toliko přezkum správní, ale nikoli soudní). Námitky brojící proti vydanému povolení k nakládání s vodami (výrok I prvostupňového rozhodnutí) jsou tudíž způsobilé soudního přezkumu.

45. Jak dále NSS dovodil v bodě 30 zmiňovaného rozsudku ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013 - 33, v takových případech „nelze jejich [stěžovatelů v dané věci – pozn. zdejšího soudu] oprávnění k podání žaloby podmiňovat podáním odvolání proti napadenému rozhodnutí žalovaného, k němuž byli zjevně neoprávněni a které by jako nepřípustné muselo být zamítnuto. V takovém případě může být naopak výjimečně projednatelná i žaloba proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně.“ Přesně tato situace zčásti nastala i v nyní posuzované věci, a to právě v části „vodoprávní“, ve které žalobkyni nesvědčilo postavení účastníka řízení, tudíž ani nebyla oprávněna v této části podat odvolání, neboť pokud by tak učinila, bylo by její odvolání zamítnuto pro nepřípustnost (což se také v příslušném rozsahu stalo), ovšem jak bylo vyloženo v předchozím odstavci výše, absence účastnictví ve správním řízení bez dalšího nevyklučuje možnost soudní ochrany. **Jde tedy přesně o případ zmiňovaný výše citovanou judikaturou NSS, podle níž je výjimečně projednatelná žaloba proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a právě proto soud v části námitek brojících proti odběru podzemních vod musel přezkoumat jen prvostupňové rozhodnutí (jeho výrok I) bez spojitosti s (druhostupňovým) rozhodnutím žalovaného 1), a v tomto rozsahu musel soud jednat s vodoprávním úřadem jako se žalovaným 2).** Na tomto místě soud znovu připomíná, že obsah žaloby a její závěrečný petit nezavdávají pochyb o tom, že se žalobkyně domáhá i zrušení prvostupňového rozhodnutí (srov. odstavec 20 výše).
46. Následující odstavce se tedy týkají posouzení žaloby jen v rozsahu výroku I prvostupňového rozhodnutí:
47. Soud nejprve musel ověřit, zda je žaloba v rozsahu směřující do samostatně přezkoumatelné části prvostupňového rozhodnutí včasná. Prvostupňové rozhodnutí totiž bylo žalobkyni doručeno dne 25. 10. 2019, tudíž dvouměsíční lhůta k podání žaloby by jí standardně uplynula dne 30. 12. 2019 (první pracovní den po vánočních svátcích). Žalobkyně přitom prvostupňové rozhodnutí napadla až v rámci žaloby proti rozhodnutí žalovaného 1), jež byla předána k přepravě až dne 6. 3. 2020, tudíž se na první pohled může jevit jako opožděná.
48. Zde však opět nelze přehlížet specifické okolnosti případu. Žalovaný 2) totiž se žalobkyní po celou dobu jednal jako s účastníkem řízení a nijak jí nedával najevo, že by jí v rozsahu stavebníkem požadovaného odběru podzemních vod nenáleželo postavení účastníka. Dokonce i v poučení prvostupňového rozhodnutí ji poučil o možnosti podat odvolání v celém rozsahu (tedy nepoučil ji, že v rozsahu „vodoprávní“ části není odvolání z její strany nepřípustné). Se žalobkyní tak bylo po celou dobu řízení na prvním stupni fakticky jednáno obdobně jako s osobou v režimu § 28 odst. 1 správního řádu, tj. jako s osobou, která o sobě tvrdí, že je účastníkem, a které dosud nebyl prokázán opak. Za této situace žalobkyni nelze klást k tíži, že v souladu s poskytnutým (nerozlišujícím) poučením od žalovaného 2) podala odvolání i do „vodoprávní“ části a vyčkala na výsledek odvolacího

řízení u žalovaného 1), k čemuž také došlo. O tom, že v části týkající se povolení k nakládání s vodami jí postavení účastníka řízení nesvědčí, se žalobkyně kvalifikovaně dozvěděla poprvé až z (druhostupňového) rozhodnutí žalovaného 1), tudíž až teprve doručením tohoto (druhostupňového) rozhodnutí nastaly účinky předvídané ustanovením § 28 odst. 2 věty druhé správního řádu a teprve tímto okamžikem se žalobkyně (objektivně) dozvěděla o nemožnosti uplatnit proti výroku I prvostupňového rozhodnutí řádný opravný prostředek. V důsledku těchto okolností – zapříčiněných primárně obsahem poučení v prvostupňovém rozhodnutí – nelze klást počátek lhůty pro podání žaloby již k datu oznámení prvostupňového rozhodnutí, nýbrž až k datu, kdy se žalobkyně dozvěděla o nepřípustnosti svého odvolání brojícího do výroku o povolení k nakládání s vodami. Jde v zásadě o stejnou procesní situaci, ke které se vyjadřoval Ústavní soud v nálezu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11, v němž vyložil: „Zároveň je však třeba přihlédnout k tomu, že pokud stěžovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, vycházející z jeho nesprávného poučení, nelze mu přičíst k tíži, že za rozhodující skutečnost pro počátek běhu lhůty pro podání správní žaloby považoval až doručení sdělení o vyřízení tohoto opravného prostředku. Pouhý poukaz na doslovné znění § 72 odst. 1 a 4 soudního řádu správního a na obecný požadavek právní jistoty není v tomto případě namístě. Trvání obecných soudů na tom, že v dané věci měla být lhůta podle uvedených ustanovení počítána již od doručení napadeného správního rozhodnutí, totiž ve svém důsledku znamená odeprání spravedlnosti, resp. přístupu k soudu, neboť za situace, kdy byl stěžovatel na základě poučení v dobré víře v existenci opravného prostředku, od něj nebylo možné očekávat podání žaloby. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby se počátek předmětné lhůty odvíjel až ode dne, kdy bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí příslušného správního orgánu o předmětném opravném prostředku, případně kdy byl tímto správním orgánem, příp. správním orgánem, jenž vydal původní napadené rozhodnutí, o nesprávnosti v něm obsaženého poučení vyrozuměn (...) Ústavní soud dodává, že předmětný výklad reflektuje i ve vlastní rozhodovací praxi, a to konkrétně při hodnocení otázky včasnosti podání ústavní stížnosti proti rozhodnutí odvolacího soudu, pokud byl stěžovatel nesprávně poučen o možnosti podat proti němu dovolání a této možnosti využil, byť v daném případě nebylo dovolání podle zákona objektivně přípustné. Právě s ohledem na princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci považuje Ústavní soud v těchto případech za skutečnost rozhodnou pro počítání lhůty pro podání ústavní stížnosti až doručení rozhodnutí o dovolání [srov. např. již citovaný náleze sp. zn. II. ÚS 343/02, dále náleze ze dne 28. března 2007 sp. zn. II. ÚS 397/06 (N 57/44 SbNU 733) nebo usnesení ze dne 6. března 2008 sp. zn. I. ÚS 2651/07]* (zvýraznění doplněno zdejším soudem).

49. Soud nemá důvod se od výkladu shora citovaného nálezu Ústavního soudu jakkoli odchýlit, proto za počátek běhu lhůty pro podání žaloby proti prvostupňovému rozhodnutí (v části týkající se nakládání s vodami) považuje až okamžik, kdy se žalobkyně dozvěděla o tom, že její odvolání bylo v příslušné části zamítnuto pro nepřípustnost. Tímto okamžikem je datum doručení rozhodnutí žalovaného 1), k němuž došlo dne 13. 2. 2020. Žaloba (jež byla předána k vypravení dne 6. 2. 2020) je proto i ve vztahu k dotčené části prvostupňového rozhodnutí (výroku I o nakládání s vodami) včasná.
50. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu žalobních námitek směřujících do otázky nakládání s vodami, jež obsahově brojí proti závěru hydrogeologa RNDr. Miloše Čeledy.
51. Soud však tyto námitky shledal nedůvodnými.

52. Jak již bylo zmíněno, vyjádření hydrogeologa RNDr. Miloše Čeledy je součástí stavebníkem předložené projektové dokumentace, konkrétně na str. 15-18 tvoří ucelený samostatný oddíl vztahující se k hodnocení důsledků odběru podzemní vody při provozu studny (předchozí části projektové dokumentace řeší především stavebně-technickou část vztahující se k předmětu dodatečného povolení). Hydrogeolog v úvodní části shrnuje technické údaje studny, dále podává podrobný výklad ke složení hornin ve zkoumaném území, navazuje popisem stavu tamních podzemních vod, podrobně popisuje jejich charakter, proudění, vydatnost, stejně jako míru propustnosti horninových sedimentů nacházejících se v dané lokalitě, přičemž dospívá k závěru, že vydatnost zkoumaných zdrojů podzemních vod předurčuje jejich využití především k individuálnímu zásobování. Tato zjištění ohledně stavu podzemních vod následně hydrogeolog porovnává s provozním potenciálem studny a stavebníkem navrhovaným maximálním množstvím odběru, přičemž dospívá k závěru, že při takto navrženém provozu nelze předpokládat negativní ovlivnění vydatnosti podzemních vod v okolních jímácích objektech ani celkové zhoršení hydrogeologické bilance. Přílohou tohoto zhodnocení je situační mapa zkoumaného území. Soud toto vyjádření hydrogeologa hodnotí jako srozumitelné, ucelené a vnitřně konzistentní. S přihlédnutím k autorizovanému osvědčení – jehož kopie je samostatnou přílohou projektové dokumentace – rovněž nelze pochybovat o odbornosti zmiňovaného hydrogeologa. Celkově lze tedy rekapitulované vyjádření hydrogeologa hodnotit jako kvalifikovaný podklad s odborným závěrem. Proti tomuto odbornému závěru stojí toliko jednostranné zpochybňující prohlášení žalobkyně, které kromě obecně prezentovaného nesouhlasu s hodnocením hydrogeologa a obecným popíráním jeho věrohodnosti nepředkládá žádná objektivní zjištění či jiná „tvrdá“ data, jež by byla způsobilá odborné závěry hydrogeologa kvalifikovaně zpochybnit, natož vyvrátit. V tomto směru je žalobkynina argumentační linie velmi slabá a dle soudu nepřeváží nad vypovídací hodnotou odborného podkladu.
53. Z hlediska žalobkyní předestíraných obav spočívajících v (údajném) nadměrném navýšení spotřeby odebírané podzemní vody v porovnání se spotřebou předchozích vlastníků považuje soud za stěžejní, že dle zjištění hydrogeologa probíhá ve zkoumané lokalitě *proudění podzemních vod ve směru západním* směrem k vodní nádrži Orlík. Jak je přitom patrné z náhledů katastrálních map založených ve správním spise (stejně jako z mapových příloh projektové dokumentace), *žalobkyní vlastněný pozemek* parc. č. X v k. ú. O. Z. *se nachází východně* od dotčeného pozemku s dodatečně povolenou stavbou studny. Proto i kdyby (hypoteticky) bylo pravdou, co tvrdí žalobkyně, tedy že užíváním studny by došlo k markantnímu navýšení odběrů a tím i celkovému nárůstu spotřeby pozemních vod (tedy i kdyby došlo k „nejkatastrofictějšímu scénáři“, že by odběr vody ze studny zapříčinil pokles vydatnosti zdroje podzemní vody pod ní), pak by k tomuto zásahu došlo zjevně v úseku, který se z pohledu směru proudění podzemních vod nachází až „za“ pozemkem žalobkyně. Jinak řečeno, stav podzemních vod nacházejících se pod povrchem žalobkyní vlastněného pozemku těžko může být ovlivněn navýšením odběru podzemních vod na pozemku sousedícím na západě v situaci, kdy proudění podzemních vod v dané lokalitě probíhá směrem západním, proto i v případě výrazného zvýšení odběru těchto vod by došlo až poté, co by „opustily“ pozemek žalobkyně. Dle soudu by tedy i případný (hypotetický) nárůst spotřeby odebírané podzemní vody stavebníkem byl zřejmě bez významného vlivu na vydatnost vody ve studni či jiných jímácích objektech na pozemku žalobkyně, který se nachází východně od inkriminovaného místa. Soud pro úplnost připomíná, že v zásadě týž závěr učinil již v souvislosti s rozhodováním o návrhu

žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě (viz usnesení ze dne 24. 3. 2020, č. j. X, bod 12), v němž byl právě poznatek hydrogeologa o směru proudění podzemních vod klíčovou skutečností zpochybňující relevantnost tvrzené újmy, pro jejíž neosvědčení nebyl odkladný účinek přiznán. Nyní v rámci věcného posouzení a podrobném seznámení se s obsahem správního spisu tento svůj (původně jen předběžný) závěr soud potvrzuje. Žalobkyně přitom v průběhu soudního řízení – a to ani po obdržení zamítavého usnesení o nepřiznání odkladného účinku obsahujícího předběžný závěr soudu o směru proudění podzemních vod – nepředložila nic, čím by závěr o nemožnosti ovlivnit vydatnost podzemních vod na jejím pozemku v důsledku směru proudění těchto vod relevantně zpochybnila.

54. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že se v zásadě ztotožňuje s hodnocením žalovaného 2), který v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vypořádal námitky brojící proti vyjádření hydrogeologa věcně, a to tak, že před jednostranným zpochybněním ze strany žalobkyně upřednostnil odborný závěr hydrogeologa ve spojení s obsahem projektové dokumentace. V tomto směru soud rovněž přisvědčuje podpůrnému argumentu žalovaného 1) uvedenému ve vyjádření k žalobě, že žalobkyně během správního řízení nejen nepředložila, ale ani nenavrhla jediný důkaz na podporu svých tvrzení, například oponentní znalecký posudek. Argumentovala-li žalobkyně v replice povinností správních orgánů zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 odst. 2 správního řádu), pak soud zdůrazňuje, že tato povinnost byla splněna. Není totiž zcela bezbřehá a nelze ji chápat absolutisticky v tom smyslu, že na jednostranné, konkrétními fakty a důkazy nepodložené prohlášení účastníka zpochybňující podklad vypracovaný odborníkem by muselo být automaticky reagováno předložením detailní meta-analýzy přezkoumávající správnost odborného zjištění, jež je jinak srozumitelně a přesvědčivě odůvodněno a oproti námitkám žalobkyně nepostrádá nezbytnou přesvědčivost. Za této situace je naopak zcela legitimní, požadují-li správní orgány, aby účastník svá zpochybňující tvrzení něčím doložil, například rovnocenným odborným podkladem oponentního vyznění. Takový přístup rozhodně nelze považovat za nedůvodné přenášení důkazní povinnosti na účastníky, jak namítá žalobkyně v replice.

VI. Závěr a náklady řízení

55. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou, a to jak v části směřující proti rozhodnutí žalovaného 1) [výrok I], tak i v části směřující proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného 2) [výrok II].
56. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšným žalovaným žádné náklady nad rámec jejich běžné úřední činnosti nevznikly (výroky III a IV).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. září 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu